

Передсоборові міркування

II СОБОР Греко-Католицької Церкви в Польщі

У дні від 2 до 4 жовтня 2014 р. у Перемишлі відбуватиметься II Собор Греко-Католицької Церкви в Польщі, спільний для Перемисько-Варшавської Архиепархії та Вроцлавсько-Гданської Єпархії. Завдання Собору, це представити найважливіші питання, які слід розглянути, щоб краще вивчити позицію Церкви, її місце в сучасному світі та її служіння вірним. У Соборі візьме участь близько 100 делегатів вибраних на парафіяльних та деканальних зборах: миряни та духовенство. Всі разом будуть шукати відповідей, як спільно проповідувати Ісуса Христа, щоб наші спільноти були справді живими парафіями.

Собор асоціюється мені з певною формою реформи. Так було в історії, можна про це почитати. Думаю, що Собор має усучаснити нашу діяльність, форму праці та не міняти навчання Ісуса Христа. Собор має нам допомогти відновити обличчя Церкви, щоб вона справді захоплювала та притягала, щоб була місцем пізнання Господа Бога і заохочувала

Ним жити нащодень. Кожний Собор закінчується прийняттям рішень, які потім мають бути зреалізовані в житті. Це мають бути найкращі рішення, які переосмислюють функціонування нашої церковної спільноти. Тут, думаю, є місце на нашу відповідальність та взаємне служіння. На це поняття особливо ми повинні звернути увагу, на служіння у спільноті.

Щоб рішення були дійсними, потреба серйозного ставлення всім нам до їх реалізації. Це показує, що жива парафія, то не тільки священик, але і мирянин, тобто разом маємо будувати нашу спільноту. За кожну зміну, яка буде чинила Церкву дуже близькою нам, відповідаємо разом. Тут не може бути поділу нам духовенство та мирян. Інакше це не буде жива парафія а музей.

(Закінчення на 2 сторінці)

Новий храм УГКЦ у Польщі

У Білиці посвятили нову церкву

До Білиці (Белиці), села забушеного серед рясних соснових лісів білобурської гміни потрапити трохи важкувато, але у пригоді мандрівникові стає супутникова навігація і ось виїхавши вузькою, проте рівною і задбаною дорогою від сторони села Димінок, портаплаємо на роздоріжжя, а праворуч від нього зразу на освітлену ранковим серпневим сонцем церкву з золотим куполом. Це саме новий, ще не посвячений храм Преображення Господнього. Цього ж дня, в суботу 23 серпня, його посвячення довершить вроцлавсько-гданський ординарій Володимир Ющак.

Українці, греко-католики появились в Білиці у неславному 1947 році. Так склалося, що помимо адміністративного розпорядження про поселювання в як найбільшому розпорощенні, у цьому селі вони стали жити в одній громаді. Було це на даний час якесь неймовірне явище, результати якого наявні до сьогодні, прикладом чого були синьо-жовті прапори чи не на кожній хаті (цього ж дня, 23 серпня, громада відзначала також 23 річ-

ницю незалежності України). Виглядало це для нас, що були тут вперше, немов кадри з зовсім іншої дійсності.

Греко-католицька парафія Преображення Господнього в Білиці була заснована Владикою Володимиром Ющаким десять років тому. Раніше мешканці села їздили до Білого Бору. З моментом виникнення нової парафії в громаді появи-

(Закінчення на 3 сторінці)

До празника Воздвиження Чесного Хреста

Спіраль

В посланнях з нагоди празників, в святочних проповідях часто чути прислівники «знову», «наново», «ще раз»: «Знову Господь дарує нам своє Різдво», «Наново входимо з Христом у води Йордану», «Ще раз маємо нагоду радіти Христовим Воскресінням» і под. Ритм дванадцяти місяців є повним циклом літургійного року, в якому вертають ті самі свята, що в дечому нагадує ритм пір року.

Але треба остерігатися — вчать літургисти — думання про літургійний час у християнстві у фаталістичному дусі вічних повторень, повернення до вихідного пункту, безпродуктивного руху по колу. Треба уявити собі спіраль, де, дивлячись згори, все вертає до початку, але насправді, коли спостерігаємо

за всім збоку, відбувається рух угору, прогресивно щораз вище, до звершення всього у другому пришестві Христа.

Таїнство Христа є одне і незмінне. Змінюється світ і люди. Відбуваються події, через які оці «наново» і «ще раз»

(Закінчення на 2 сторінці)

Урочистості в Заздрості

На вшанування 30-их роковин відходу у вічність Слуги Божого Патріярха Йосифа Сліпого (1892-1984), у суботу 6 вересня 2014 року в його рідному селі Заздрість на Тернопільщині особливо піднесено було відзначено цю пропам'ятну дату.

Урочистості розпочалися Архиерейською Божественною Літургією у парафіяльній церкві під проводом Високопреосвященного Василя Семенюка, Митрополита Тернопільсько-Зборівського. У Святій Літургії численно взяли участь заздрістанські

парафіяни; гості з Микулинецького та Тербовлянського деканатів; зі Львова і Тернополя; прочани з Києва, які цьогогоріч вдсяте вирушили дорогою з Заздрості до Зарваниці, котру колись дав-

(Закінчення на 2 сторінці)

II Собор Греко-Католицької Церкви в Польщі

(Продовження з 1 сторінки)

Собор буде розглядати ось такі головні теми: провід; літургія; катехизація; спільнота-сопричастя, плекання єдності (вірні будують спільноту); Карітас; місійність Церкви. Це важливі теми, які мають допомогти вивчити, в якій спосіб маємо оживити наші парафії. Можна сказати, що ці всі теми, це виклик для нашої Церкви в Польщі. Ними треба необхідно зайнятися. Це, наприклад, душпастирство для емігрантів з України. Що треба вчинити, щоб почувалися в наших спільнотах як у себе в хаті? Як катехизувати вірних в злацізованому світі, в якому на першому місці споживацький спосіб життя забирає час, щоб бути в церкві? Як захопити вірян, щоб віднаходили себе в церковних спільнотах? Як служити один одному в душі християнської карітас? Як зберігати правило літургійне коли живемо в розпорощенні? Чи в цьому напрямі ми не вчинили вже давно своєї літургійної реформи? Як тоді зберегти свою східну ідентичність? Як не спрощувати літургійного життя тільки до недільної літургії? Як задбати про рівень наших богослужінь? Яке майбутнє мають перед собою наші малі парафії? Як використати засоби масової інформації для євангелізації? Вкінці, як переказувати церковну традицію та вдало проповідувати Добру Новину священиками? Тут місце також для мирян. Сьогодні за

проповідування Ісуса Христа відповідають також і родини, і кожен, хто у церковній спільноті. Кожен покликаний давати свідчення свого християнського життя. Звісно, що питань набагато більше і у кожного свої.

На це і є Собор, щоб ми могли з'ясувати ці питання, тому що разом творимо церковну спільноту. Це нагода до діалогу, до консультації. Це живий голос вірян. Як кожний віруючий та заангажований мирянин так і священик не може пройти побіч чи ставитися байдуже до питань Церкви, тому що це наша Церква і саме, думаю, хочемо, тобто всі делегати Собору, щоб якнайкраще служила нам, а ми всім хто цього буде потребувати. Собор не відповість на всі запитання і також не все буде можна зреалізувати, але коли в якійсь мірі будемо намагатися це здійснювати, то тоді будемо захоплені нашою Українською Греко-Католицькою Церквою і будемо живою спільнотою. Потрібно всім нам нового душпастирсько-пасторального переосмислення.

Думаю, що на Соборі ми також повинні показати нашу єдність з парафіями нашої Церкви в Луганській та Донецькій областях, а також в Криму. Повинні ми показати нашу солідарність і також це, що не акцептуємо російського агресора на українській землі. Це буде справжнє свідчення плекання єдності цілої нашої Церкви. Не можемо промовчувати зла, а як Собор виявити ТАК для інтегральності української держави.

Окрім з'ясування питань, які торкаються нашої Церкви в Польщі повинні ми також черговий раз заявити ТАК для Патріархату Української Греко-Католицької Церкви.

У центрі живої парафії має бути Ісус Христос. Наслідуючи Його завжди будемо оживлювати наші спільноти.

о. Аркадій Трохановський

СОБОР УГКЦ В ПОЛЬЩІ

SOBÓR UCGK W POLSCE

Спіраль

(Продовження з 1 сторінки)

звучать не як нудне повторення відомих істин, а як запевнення в тому, що є якийсь якір, котрий не дозволить кораблю людської історії пропасти в безодні смерті. Останні Різдво і Пасху українці святкували незмінно так само щодо літургійного виміру, але зміненими щодо внутрішнього духу. Минуло кілька місяців і празник Воздвиження Чесного і Животворящего Хреста доводиться святкувати в контексті, в якому слова тропаря і кондака «дай перемогу над супротивниками благовірному народові» знаходять конкретне персональне втілення. В днях, коли слова Христові про найбільшу любов, яка полягає в тому, щоб життя своє покласти за друзів (Ів 15,13), справджуються в подвигу бійців, які сотнями віддають життя за батьківщину. Стихира Утрени Воздвиження оспівує ширину і довжину хреста, які «дорівнюють небові», возвеличує його за те, що «ним поганство перемагається і ним справедливість утверджується». І закінчується закликком: «О, божественна драбино, якою висходимо на небо, звеличуючи в піснях Христа Господа». Для Небесної сотні і Небесного батальйону смерть стала драбиною до неба. Приймаючи

свій хрест, як сказав Мирослав Маринович, «вони вже сидять по правіці Отця. Завдяки їхній жертві їм уже вибілено їхні шати й списано всі їхні гріхи». Важливо, щоб для живих хрест не став драбиною, по якій сходимо у безодню ненависті до смертельного ворога, плакаючи прагнення помсти, але так само спонукав нас бути готовими до самопожертви з любові.

В році 100-ліття Першої та 75-ліття Другої світових воєн, коли спадкоємці російського імперіалізму кривавими методами намагаються змінити повоєнний лад в Європі, приходить спокуса, щоб хрест асоціювався перш за все з новітньою формою хрестових походів проти ворогів. Однак насильство це дорога нікуди. Мільйони жертв світових воєн не всіх ще в цьому переконали. Маючи нагоду ще раз поклонитися хрестові Владика і славити Його воскресіння, повірмо Його словам: «У світі страждатимете. Та бадьоріться! Я переміг світ» (Ів 16,29). Ця перемога прийшла через хрест, який не був останнім словом Отця щодо свого Сина і нас. Була ним перемога над злом і смертю у воскресінні.

о. Богдан Панчак

Покладення квітів під пам'ятником Патріярху Йосифові Сліпому.

Урочистості в Заздрості

(Продовження з 1 сторінки)

но пройшла мати Патріярха з малим Йосифом на руках. Архієрейську Літургію співслужили Декан Микулинецький о.Євген Влох, Декан Тербовлянський о.Іван Довгошия та кільканадцять священиків зі сусідніх парохій, зі Львова та Києва. У своїй проповіді владика Василій наголосив на непересічній ролі батьків у вихованні дітей, зазначивши, що батьки Патріярха Йосифа були особливими людьми, що й визначило все його подальше життя.

Після Святої Літургії гості свята урочистою процесією пройшли на цвинтар до родинного гробівця Сліпих, де поховані батьки Патріярха. Було відслужено панахиду за спокій душі Йосифа Сліпого та його батьків, а також покладено квіти до гробівця від Товариства «Свята Софія». З цвинтаря велична процесія на чолі з корогвами вирушила до Комплексу Рідна хата Патріярха Сліпого, де Голова Представництва ТСС в Україні Андрій Дида та Президент ТСС у Римі о.Марко Ярослав Семенен поклали квіти до пам'ятника Патріярхові. Молодіжний хор катедрального собору Непорочного Зачаття Діви Марії міста Тернопіль прикрасив урочистості майстерним співом.

Вшанування пам'яті Великого Ісповідника Віри продовжила науково-мистецька академія, в ході якої гості переглянули фільм про життєвий шлях Патріярха та його похорон. Було зачитано привітти учасникам урочистостей від Кардинала Любомира Гузара та професора Леоніда Рудницького, Голови Товариства «Свята Софія» США. Уперше була презентована щойно надрукована у видавництві «Артос» книжка, видана Товари-

ством «Свята Софія», — «Шлях у безсмертя. Матеріали про смерть та похорон Патріярха Йосифа Сліпого (1892-1984)», упорядники: д-р Ірина Іванкович (ТСС США) та о. Марко Ярослав Семенен (ТСС Рим). Отець розповів, як виникла ідея видати книжку і як вона народжувалася до життя. Науковою складовою заходу стала доповідь о. д-ра Тараса Бублика (УКУ), дослідника життя і спадщини Патріярха Сліпого — «Діяльність Патріярха Йосифа Сліпого щодо легалізації УГКЦ у світлі радянських документів (1960-1980-ті роки)». Доповідач звернув увагу присутніх на роль особистостей Митрополита Андрея Шептицького та Патріярха Йосифа Сліпого для збереження і відродження нашої церкви: Митрополит Андрей утвердив греко-католицьку церкву в Україні, натомість Патріярх Йосиф збирав «в розсіянні суцях», вивів УГКЦ на світовий рівень.

Урочистості пройшли під патронатом Тернопільсько-Зборівської Митрополії УГКЦ. Головний організатор та спонсор події — Релігійне товариство українців католиків «Свята Софія» США у співпраці з Представництвом Товариства в Україні, Музейно-меморіальним комплексом Патріярха Йосифа Сліпого (с. Заздрість), парохією Воздвиження Чесного Хреста (с. Заздрість), Українським Католицьким Університетом (м. Львів), Тернопільським обласним відділенням «Просвіта», Фондацією «Справа Патріярха Йосифа» (м. Тернопіль), Колегіумом «Знамення» (с. Зарванія).

Прес-служба
Представництва в Україні
Товариства «Свята Софія»

У Білиці посвятили нову церкву

(Продовження з 1 сторінки)

лася думка, а пізніше й сильна постанова про будову власного, відповідного до потреб храму. Поки що богослужіння парох, о. Петро Баран, правив в адаптованому на каплицю будинку давньої, не діючої вже школи.

Церкву в Білиці збудували скоро. 1 вересня 2012 року відбулося врочисте посвячення наріжного каменя, а рівно через два роки вірні разом з прибулими з цієї нагоди священиками, запрошеними гостями та вірними з сусідських парафій взяли участь у торжественній літургії та посвяченні ново-збудованого храму, в жертвнику якого знайшлися мощі блаженного єпископа Йосафата Коциловського.

Щоби могло здійснитися посвячення церковного жертвника, про що нагадував надрукований спеціально з цієї нагоди посібник «Чин освячення храму Господнього в Білиці — 23 серпня 2014 р.» потрібно було підготувати: «Свячену воду для кроплення престолу і воду для вмивання напостольних дощок; пахуче мило, пів горшка церковного вина, четвертину рожевої води, одну склянку спікандру, чотири рушники, щоб ними втирати престол. Воскомастика складається з таких речей: миро, пахуча касія, мрамур і мастика (якщо немає мастика, вистачає білий ладан), які товчуться в пригожій посудині і вкладаються в новий, чистий горщик, додається віск і мішається обережно паликом, а після короткого кипіння відставляється набік від вогню... Святі мощі кладуть на дискосі, покриті звільдою і воздухом...».

Посвячення престолу білицької церкви та храму довершував Вроцлавсько-Гданський єпископ разом зі своїм єпархіяльним духовенством.

«У нашому церковному році — почав проповідь Кир Володимир Юшак — маємо багато радісних моментів, коли-то переживаємо духовну розраду. Це в першу чергу наші літургійні празники — Різдво Христове, Воскресіння, здається, що не може бути вже нічого радіснішого. Але маємо ще інші радісні моменти. Це є, напевно, за кожним разом, хрещення, коли батьки приносять до церкви малу дитину, коли її включаємо до церковної спільноти, коли ця людина користується з цілого багатства Христового страждання. Як же це радісні для нас моменти...»

Посвячення нового храму, це особлива радість, подія, яка часто не збувається. Однак в нашій дійсності такі посвячення трапляються досить часто. Ось у цьому році маємо вже друге посвячення церкви. Недов-

го будемо ще посвячувати престіл у церкві в Познані. Але це особливий період. Церкви, що їх посвячуємо мають стояти довго. Нас не буде, а вони будуть й служитимуть людям. Щоби тільки не забракло наших нащадків...

В цей радісний, сьогоднішній день перед нами появляється питання — як ми підходимо й ставимося до престолу. Часто нам здається, що він є чимось буденним, ми до нього звикли. Ми звикли, що є священик, який молиться. Але треба ще пам'ятати про таїнство, яке при ньому відбувається. Христос говорить: коли йдеш до жертвника, несеш свій дар, а згадаєш, що твій брат має щось проти тебе, то залиши цей дар, вперше йди та примирися з твоїм братом, а щойно потім склади свій дар. Тут маємо від Христа вказівку — ідемо до престолу, щоби скласти свою пожертву, цю, яка відома тільки нам. Ми не повинні йти з порожніми руками, не йти тільки тому що є неділя, а тому що хочемо на цьому престолі скласти свій дар Богові. Але також ми тут повинні приходити поєднані з Богом і другою людиною. Ми прибувши тут, повинні залишити свої жалі, бо не буде гідний цього престолу наш дар...

Минуло близько сімдесят років від акції «Вісла». Нас мало не бути, а тут постав наш храм, з куполом посередині. Це свідчення того, що тут є живий народ, який захотів цей храм збудувати. Є народ, що живе духовим, церковним, християнським спадкоємством своїх батьків, і тих подій з рідних земель, відношенням чого служать присутні тут в престолі мощі блаженного Йосафата, перемиського владика, і тих подій після виселення. У цьому храмі є новий престіл, його покриття. Але ж підстава цього ж престолу стара, вона походить з білобської церкви, там де люди приходили на прощі, тут є кивот, свічки, що нав'язують до труду Божого народу, який десятками років приходив до нього, до старої каплиці.

Нехай цей храм буде «свята святих» для парафії в Білиці, для слупського деканату, для цілої нашої єпархії та цілого нашого народу. Того усім вам бажаю».

Торжество закінчилося посадження присутніми на прицерковному майдані двох дерев-символів: дуба на згадку посвячення храму й престолу та калини на згадку героїв України. Зовсім на завершення свята владика Володимир разом з присутнім духовенством посвятили воду на обильне користування.

Б. Тхір

Вітаємо Вас, Владико, в порогах нового хрвму.

Нова білицькв церква.

Соборне посвячення жертвника білицької церкви.

Урочисте посадження дерева пам'яті.

Посвячення води на обильні потреби.

У торжестві взяли участь вірні з довоколишніх парафій.

Свято Покрова Пресвятої Богородиці

Поміж Богородичними празниками церковного року на особливу увагу заслуговує празник Покрова Пресвятої Богородиці. В Україні його відзначають 14 жовтня як свято релігійне, національне, родинне. У народі цей празник ще носить назву «Третя Пречиста». Встановлений він був як подяка за заступництво Богородиці над Царгородом.

Головний мотив встановлення цього празника — це видіння св. Андрія Юродивого. Царгород, столицю Візантії, облягали араби, повсюди в місті панувала тривога. В храмі Пресвятої Богородиці на Влахернах, де переховували Її ризу, відправляли всенічну, храм був переповнений. Саме тоді після відправи св. Андрій Юродивий та його учень Епіфан мали видіння: від царських дверей (так раніше називали головні двері церкви, через які входили до храму) йшла світлом осяяна Богородиця у супроводі Івана Хрестителя та Івана Богослова, при співі великого хору святих. Богородиця підійшла до престолу, вклала, довго молилася і плакала. Після цього, як бачив св. Андрій, вона зняла зі своєї голови хустку-покров-омофор і широко про-

Ікона Покрова Пресв. Богородиці з Ковеля.

стягла її над народом у церкві. Коли видіння зникло, св. Андрій та Епіфан зрозуміли, що Богородиця прийшла, щоб врятувати місто. Як наслідок, вороги таки відступили, і місто виявилось врятованим.

Історики не можуть дати чіткої відповіді, коли жив св. Андрій, і коли відбулося чудо заступництва Богородиці над Царгородом. Одні дослідники стверджують, що св. Андрій жив при імператорі Леві I Великому (457-474 рр.). Тобто, у V столітті, інші, яких більшість,

час життя св. Андрія відносять до часів імператора Лева VI Мудрого (886-911 рр.) — на початок X століття.

Празник Покрова був у греків місцевим празником і після падіння Царгороду 1453 р. вони навіть перестали його святкувати. Празник Покрова має службу великих празників зі всенічною, але не належить до 12 великих свят церковного року. Він не має ані перед- ані попраздєнства.

Культ Богородиці як Заступниці і Покровительки широко розвинувся і серед українського народу: українські князі, королі, військо, козаки та гетьмани обирали Богородицю своєю Покровителькою та Опікункою.

Князь Ярослав Мудрий 1036 р. розбиває печенігів і з вдячності будує в Києві храм Благовіщення на Золотих Воротах. В церкві 1037 р. він віддає увесь народ під опіку Божої Матері. Князь Мстислав, в поході проти черкесів обіцяє збудувати церкву в честь Божої Матері, якщо вона допоможе йому перемогти ворога. Він перемагає і виконує свою обітницю. Князь Володимир Мономах у своїх споминах каже, що перемогу над половцями здобув завдяки Богові і Пречистій Діві Марії. Наші князі і їхнє військо йдучи в похід проти половців 1103 р., склали обіти Богові і Пречистій Діві Марії. Князь Ігор Святославович, герой епосу „Слово о полку Ігоревім”, після своєї втечі з полону, йде з поклоном до чудотворної ікони Божої Матері, щоб їй подякувати за поміч і порятунок. Галицький король Данило після успішного походу на Чехію спішить з подякою до ікони Пречистої Диви Марії в Холмі та з поклоном складає їй багаті дари. Деякі українські князі на своїх печатках використовували іконки Божої Матері або молитви до Неї.

Запорізькі козаки мали на Січі церкву в честь Покрова Пресвятої Богородиці з іконою її Покрова. На іконі понад Пречистою був надпис: „Ізбавлю і покрию люди моя.. „, а від запорожців, що під іконою, простягне на стрічку вгору до Божої Матері з написом: „Молим, покрій нас чесним Твоїм покровом і ізбави нас от всякого зла”. Вибираючись в похід на ворога, козаки проводили молебень до своєї Покровительки. Повернувшись щасливо з походу, складали їй подяку. А Українська Повстанська Армія 30 травня 1947 р. проголосила празник Покрова своїм офіційним святом.

(арі)

Інтерв'ю Блаженнішого Святослава для польської агенції „КАІ”

«Це наша і ваша боротьба за свободу!»

КАІ: Ситуація в Україні стає щоразу драматичнішою і то попри перемир'я, яке виглядає дуже крихким. Як її бачить Ваше Блаженство, як Глава УГКЦ?

Блаженніший Святослав: Ситуація в Україні драматична, але не трагічна. На нас напали. Це війна — це потрібно говорити відкрито! Це не внутрішній конфлікт, як стверджує російська пропаганда. Двадцять тисяч російських

військових перебувають на території Української Держави, переважно в донецькому і луганському регіонах. Там є російські танки та інша спеціалізована зброя. Щодня — навіть під час перемир'я — гинуть люди.

Втрати серед населення сягають вже 3 тисяч вбитих. Цілі українські села були знищені. Наприклад, поблизу Луганська існувало село, де проживали лемки, переселені туди з Лемківщини. Його зрівняли з землею. Сис-

Хто служить в українській армії?

Це історія молодого хлопця, який вже кілька місяців захищає вільність України під Луганськом. Його звали Роман, йому 29 років, в нього жінка, двоє малих дітей 2 і 5 років. Його мрія стати священником та служити людям.

Я з ним познайомилася 4 роки тому в Благодійному Фонді «Карітас» в Дрогобичі на Україні. Він прийшов, щоб записатися до Школи Сімейного Консультанта. Дуже хотів на своїй парафії рятувати подружжя в кризі. В його рідному селі називають його «Ангелом». Має він дар прийти, у відповідній час, тоді коли сім'я переживає серйозні проблеми і допомагати. Два роки тому врятував молоду жінку, яка хотіла закінчити життя самогубством. Відійшов від неї чоловік, вона залишилася сама без роботи, грошей, з маленькими дітьми. Роман говорив з нею годинами та протягом двох днів запросив її на реколекції та до греко-католицької молитовної спільноти Галілея. Жінка повірила, що її життя має сенс і варто далі жити та простити своєму чоловікові.

У скорому часі Роман разом зі священником зорганізував 4 молитовні групи у своєму селі. Кожного тижня своєю машиною возить він молодь та студентів до Українського Католицького Університету у Львові на молитовні зустрічі «Руах». Скерує чоловіка з проблемою залежності від алкоголю до Церковного осередку «Назарет» на річне лікування. Останні місяці допомагає переселенцям з Криму -Татарам. Організує для них житло, харчування, оформлення документів, роботу.

Коли прийшла повістка, для нього і рідного брата, до війська, його запитали, хто з братів хоче служити батьківщині. Роман відповів, що він готовий, а в брата є ще менші діти. Він каже, що хоче жити тим у що вірить. Він вірить, що це воля Бога служити на війні.

Коли ми довідалися, що його батальйон відправляють на Схід України усі наші друзі мали сльози на очах. Протягом однієї ночі приблизно 80 чоловік принесли свої заощадження, щоб для Романа і шес-

ти хлопців з Дрогобиччини купити бронюванні камізельки та каски.

Перед дорогою на Схід України командир полігону дозволив трьом нашим хлопцям з Карітасу Дрогобич, поїхати на тижневі реколекції для подруж. Це було під кінець червня. Я прекрасно пам'ятаю їхні молитви коли Вони своє життя віддавали Богові та дякували за все, що в житті отримали, а жінки на колінах кожного вечора вимолювали життя для своїх чоловіків. Сьогодні Святе Письмо, вервичка — це їхня найкраща зброя проти російської окупації і агресії.

Роман живе, служить на війні під Луганськом. Коли до нього дзвонимо каже, що так багато і як тепер, він ніколи в житті не молився. Коли є дуже страшно просить і інших про постійну молитву. Розповідає, що багато хлопців моляться разом із ним. Його обличчя є завжди усмінене. Він з радістю усіх обнімає та допомагає. Його жінка прийняла на свою квартиру сім'ю кримських татар з 5 дітьми і немовлятком.

Святі живуть посеред нас, однак і вони потребують слова підтримки та нашої молитви і посту. Думаю, що хлопці, які віддають за нас своє життя, за мене і за Тебе, вірять у нашу чесність, безкорисливість і в те, що ми солідарно один одному можемо допомогти. Особливо ми — Україні.

Олександра Козанкевич, психолог БФ Карітас Дрогобич

тематично руйнується наш край і вбивають наше населення. Тим часом російська сторона вперто твердить, що це внутрішній конфлікт, а не напад з боку Російської Федерації.

Цю болісну правду — в результаті російської пропаганди — мало хто хоче прийняти. А це тому, що ця війна відрізняється від відомих досі. Гібридна війна — а саме з такою ми маємо справу — полягає у веденні ефективної війни передусім в інформаційній сфері і маніпуляції свідомістю.

КАІ: А як ви оцінюєте ставлення Заходу?

У тому, що дійшло до агресії Росії в Україні, частково є провина Європейського Союзу, який показав, що він є слабким, і не хотів визна-

ти, що маємо справу з війною проти однієї з європейських держав. Якщо Росія бачить, що ЄС і США не хочуть адекватно реагувати на ситуацію, то вважають, що мають дозвіл на агресію. Санкції проти Росії є добрим кроком, але запізнілим. Найвищий час, щоб Європа відчула себе більш відповідальною. На це мусимо надіятися, тим більше що Україна повірила в те, що Європа є її союзником. Протести на київському Майдані були маніфестацією проєвропейськості нашої країни.

Ми завжди вважали, що Європа побудована на цінностях. Тепер виникає запитання: чи вона здатна боронити ці цінності? Знаємо, що суспільства не лише будуються на цінностях, але цінності треба також вмінити боронити. А цього Європа собі вже не усвідомлює.

Почався рік Митрополита Шептицького

Постанови про відзначення 150-річчя з дня народження Митрополита Української Греко-Католицької Церкви Андрія Шептицького (№ 4233) — за основу та в цілому 17.06.2014 13:34. За: 227, Проти: 0, Утрималися: 0, Не голосували: 93. Всього: 320. Рішення прийнято.

„Визнаючи особливі заслуги Митрополита Андрія Шептицького перед українським народом і Українською Державою, враховуючи звернення Курії Львівської Архієпархії Української Греко-Католицької Церкви, з метою відзначення 150-ї річниці від дня народження та 70-х роковин відходу у вічність Митрополита Андрія Шептицького -- оголосити у м. Львові рік Митрополита Андрія Шептицького з 29 липня 2014 року по 1 листопада 2015 року”, — йдеться у розпорядженні Голови міської ради Андрія Садового.

Керуючися такими інформаціями, віднайденими на українських офіційних сайтах, їдемо у Прилбичі (Яворівський район, Львівська область), давнього маєтку родини Шептицьких, щоби відвідати місце, де побачив світ і провів юнацькі роки князь УГКЦ, Митрополит Андрій Шептицький.

Каплиця-усипальниця Шептицьких — одно, що залишилося від усієї давньої забудови.

З історії: Прилбичі стали родинним гніздом Шептицьких у другій половині XVIII ст., коли-то маєток від родини Гумецьких купив перемиський греко-католицький єпископ Атанасій Шептицький. Родина проживала тут до 1939 р.

На час скасування кріпацтва (1848 р.) в селі нараховувалось 137 селянських дворів,

КАІ: А, можливо, це вже минуле, і нами править чистий утилітаризм...

Ми стаємо перед великим викликом, бо якщо сьогодні Європа віддасть Україну в руки Росії, то невдовзі і сама загине. Зараз йдеться про нашу і вашу свободу! Це гасло незалежності поляків сьогодні стало гаслом українців. Те, що сьогодні робиться з нами, завтра буде робитися з вами. Мусимо говорити про те, як створити механізми ефективної оборони цінностей, які декларує Європа.

Для нас, українців, великим болем був факт збиття малайзійського Боїнга, в результаті чого загинуло майже 300 осіб. А чи на Заході через два місяці хтось ще про це говорить і робить з цього відповідні висновки? Це означає, що Європа забуває про своїх жертв, які є жертвами українського конфлікту? Чи поступає вона відповідно до системи європейських цінностей? Якщо Європа про це забуває, то це означає, що вона не зможе відповідно реагувати в ім'я євро-

пайки володіли 1162 моргами орної землі. Згідно з державним законом про звільнення селян з кріпацтва, дідич Іван Шептицький впорядковував свої земельні угіддя і присадибну ділянку. Кільком селянам-сусідам виділив нові ділянки під садиби, а за рахунок старих заклав парк-сад, який в дуже хорошому стані проіснував до приходу більшовиків восени 1939 року.

На честь скасування кріпацтва в селі поставлений пам'ятний хрест з каменю та металу на схід від церкви при дорозі. Там тоді починалось церковне і дякове поле, що тягнулось смугою до Ставицька. Згодом там був розташований цвинтар, хрест цей зараз на цвинтарі. Це врятувало його від знищення під час акції руйнування придорожніх хрестів, організованої Львівським обкомом КПУ у 1969 році.

В 1871 р. ціла родина Шептицьких дістала титул австрійських графів стараннями батька Митрополита Андрія, Яна (Івана)-Кантія-Ремігія Шептицького, який писався «von und zu Szeptur»; російська геральдична палата визнала титул за Шептицькими аж 1898 року. Завдяки амбіціям графа Івана Шептицькі стають також почесними членами Мальтійського ордену.

Оскільки старий панський будинок, саме в якому 29 липня 1865 року народився третій син подружжя Шептицьких, Роман Марія Олександр (майбутній митрополит Андрей), став затісним, поряд з ним з ініціативи Софії (мати Митрополита) було збудовано двоповерховий палац, посвячений 8 грудня 1872 року. За спогадами дочки Лева Шептицького (брата Андрія Шептицького), Анни, у палаці був музей, де містилися портрети родини Шептицьких і Фредрів, близько тридцяти полотен Симона Шеховича, досконалий портрет короля Яна III Собеського, малярські роботи Софії Фредро-Шептицької. В архіві зберігалися пергаменти XVI ст., богословські руські літописи, у кованій скрині — рукописи і листування Александра Фредра. Окремий відділ становили воєнні пам'ятки наполеонівських часів. У музеї були збірки медалей, монет, віденської порцеляни, художнього скла... Бібліотека, яку започаткував граф Іван Шептицький і продовжив

пейських цінностей. А завтра, можливо, продасть Україну?

КАІ: Чи Україні необхідна зовнішня військова допомога?

Україна хоче боронитися сама і може боронитися. Тут ми не потребуємо військ США чи інших держав НАТО. Ми самі можемо дати собі раду, однак за умови, що будемо мати відповідну зброю. Тим часом українське військо не має зброї, бо армія була цілеспрямовано дезорганізована в часи правління Віктора Януковича. Для безпеки Європи не потрібно будувати нових баз НАТО в Західній Європі, треба лише допомогти Україні захистити себе саму. А для цього необхідна військова техніка.

КАІ: Тим часом Захід більше вірить в мирні заходи, аніж військові. Чи стосовно Росії такий шлях має шанс?

(Закінчення на 7 сторінці)

Греко-католицька церква у Прилбичах.

Пам'ятник братам Шептицьким — Митрополиту Андрею та Архимандриту Климентію.

комплектувати його син Леон, нараховувала 6000 томів.

Під час Першої світової війни в 1915 р. старий панський будинок у Прилбичах було знищено пожежею. На його місці у 1937 р. за проектом дружини брата митрополита Андрія Лева — Ядвіги збудовано капличку.

Восени 1939 р. з приходом на західноукраїнські терени більшовиків, Лев Шептицький разом з дружиною Ядвігою та священником був розстріляний у саду за будинком. Сам палац Шептицьких був пограбований. Після того спецзагін НКВД, заклавши вибухівку в пивницю, зрівняв будівлю з землею. Каплицю більшовики обстріляли. Було пошкоджено герб Шептицьких на фасаді. В пошуках скарбів відкрили саркофаги. Після цих подій каплицю використовували як склад вибухівки.

Тепер на місці садиби Шептицьких у селі Прилбичі стоїть пам'ятний камінь. У 2004 році провели низку заходів з відновлення усипальниці родини Шептицьких. Тут встановили дошку з іменами похованих в каплиці батьків Митрополита, дідуся та бабусі, двох братів... У крипти перепоховали прах померлих, ідентифікували останки, встановили новий герб на фасаді, розмістивши старий всередині крипти. У могилі біля усипальниці перепоховали прах ростріляних енкаведистами Лева та Ядвіги Шептицьких (усі ці інформації, та ще багато більше можемо віднайти на світі села Прилбичі — ред.).

На місці колишнього палацу Шептицьких у 1961 р. місцевий колгосп поставив будинок культури з кінозалом та бібліотекою. Сьогодні ця споруда навпроти

греко-католицької церкви, що стоїть посеред запущеного, здичавилого парку, виглядає немов явна наруга над минулим села та його мешканцями. До давно не ремонтуваного будинку, зведеного у ніби-класицистичному стилі й покритого традиційним радянським шифером, веде доріжка з рештками асфальту. А заглянувши у її вікна, зразу стає зрозуміло, що тут давно не було господарів. В парку тільки камінь з меморіальною таблицею нагадує, що тут колись жили Шептицькі.

До каплиці-усипальниці на виділеній ділянці на початку села стелиться бетонна доріжка, а перед самою каплицею інформаційна дошка повідомляє, що тут «у тиші крипти спочивають: Петро Шептицький (1808–1843), Тереза Косецька (1808–1888), Софія Шептицька (1837–1904), Іван Шептицький (1836–1912), Стефан Шептицький (1862–1864), Юрій Шептицький (1863–1880), Марія Шептицька (1884–1917), Марія Шептицька (1907–1922), Петро Шептицький (1909–1909), Леон Шептицький (1877–1939), Ядвіга Шептицька (1883–1939)». Праворуч каплиці, з-поміж високої, давно не кошеної трави (немов би у селі ніхто не мешкав) видно ще одну могилу.

Враження вів відвідин Прилбич не надто оптимістичні. Якщо врахувати проголошення Року Митрополита Шептицького, варто би подбати про вшанування не тільки духовної спадщини (що і робиться), але також й матеріальної, яка все ж таки збереглася до наших днів. А може, нарешті, появиться у Львові пам'ятник Митрополиту, гідний його достоїнству.

Богдан Тхір

ЖИВА ПАРАФІЯ

це наш загальноцерковний проект, який має оновити життя у наших парафіях. В це вписується праця з дітьми та молоддю. Починаючи від них, ми зможемо заохотити їх до ревної праці в наших парафіях. Літо це нагода до таборів, в яких беруть участь наші наймолодші парафіяни. Внизу коротка інформація про таку літню працю у Вроцласько-Гданській єпархії. Хай буде заохотою для інших, щоб у наступному році взяти в них участь.

о. Аркадій Трохановський

III табір вівтарної служби в Білому Борі

Цього разу від 30.06.-04.07.2014 р. у Білому Борі відбувся вже третій табір для вівтарної служби (міністрантів). Учасники згаданого табору приїхали з різних частин Польщі: Гданська, Вроцлава, Любіна, Познаня, Кошаліна, Валча, Інська, Старгарду Щецинського, М'ястка, Мендзибожа, Б'єліці та Члухова. Були також служачі з місцевої парафії.

Табір відбувався в реколекційному домі в Білому Борі, а у програмі знайшлися: вівтарні та літургійні вправи, наука читання Апостола, екскурсії, наука пісень та співу, плавання на байдарках, футбольні змагання, настільний теніс, різні ігри, забави та конкурси. Щодня також усі брали участь у Божественній Літургії.

Заняття та опіку вели: о. Андрій Михалишин, о. д-р Руслан Марцішак, о. д-р Ярослав Роман та Павло Почекайло.

Дякуємо отцям, учасникам за спільну співпрацю та всім тим, які заохотили хлопців до того, щоб взяли участь у таборі. До зустрічі на наступному таборі!

Павло Почекайло

З'їзд служачих у Вроцлаві

У Вроцлаві, в дні 8-11 липня, відбувся з'їзд служачих південних деканатів, на який приїхали хлопці з Любіна, Шпротави та Зам'єнці. З'їзд вели: о. Павло Добрянський та о. Павло Березка, а розпочався він Молебнем до Богородиці служеним у вроцлавському соборі. Кожен день мав свій порядок, починався Божественною Літургією. Після сніданку отці вели заняття у соборі де, між іншим, служачі вчилися співати Апостола, вчилися про літургійні речі, а також практичних знань: як розпалити вугілля до кадьниці чи як складати церковні ризи. Після обіду хлопці мали можливість ознайомитися з атракціями міста: Старе Місто, Острів Тумський, зоологічний сад, мультимедіальний фонтан, стадіон, Sky Tower. Надіємось, що збагачені зустріччю, зустрінемо черговий раз.

о. Павло Березка

Сплави на байдарках

Від 8 по 11 липня околицями Валча відбулися чергові, вже 5-ті сплави на байдарках. Взяти у них участь 20 осіб з Інська, Старгарду Щецинського, Валча, Щецинка, Білого Бору, М'ястка, Кошаліна та трьох священників: о. Руслан Марцішак, о. Степан Приходженко та о. Аркадій Трохановський — організатор. Учасники плинули річками: Пілавою, Ружицю, Добжицею та озерами. В часі плавання на ріках чекали також перешкоди і треба було переносити байдарки. Для молоді це бул атракційно. Всі виявили велику солідарність і взаємно помагали собі, щоб ніхто не залишився на тих перешкодах. Всі успішно завершили сплави, а кожен учасник отримав золоту медаль. З черги натомість найкращі чотири пари отримали кубки.

Учасники сплавів кожен день починали молитвою, слухали Боже Слово та єдналися при спільній трапезі. Після вечері був час на спортивні змагання. Кожного дня відбувалося також спільне співання пісень, яке дуже об'єднало молодь.

Цілий захід закінчився молитвою у валецькій церкві, де відслужено Велику Вечірню з Литією перед празником Верховних апостолів Петра і Павла.

Маю надію, що за рік також зустрінемося і будемо плавати байдарками ріками та озерами відриваючи красу природи околиць Валча.

о. Аркадій Трохановський

Школа іконописання

Вже черговий раз у липні греко-католицька парафія в Б'єліці біля Білого Бору зорганізувала школу іконописання для молодих людей. У цьому році в курсах взяло участь 15 осіб. Курси вела с. Олена Манькут та пані Івона Паславська, яка вчила малювати на склі. У цьому році іконописці писали ікону Ісуса Христа Пантократора. Для молоді була це нагода пізнавати історію іконописання та духовність ікони. Всі праці буде можна подивитися в часі храмового свята Різдва Пресвятої Богородиці в Білому Борі 20 вересня.

День молитви за Україну у Перемишлі

У четвер 11 вересня, в день празника Усікновення чесної голови славного пророка Івана, Предтечі і Хрестителя Господнього Перемиська Українська Діаспора молилася протягом цілого дня в наміренні України.

Молитви проводилися в наміренні кращої долі Українського Народу, тих які воюють, тих які загинули у кривавій боротьбі за батьківщину.

Опісля ранкової Служби Божої до години 15-00 у храмі молилися учні і вчителі Комплексу Загальноосвітніх Шкіл No. 2 ім. о. Маркіяна Шашкевича у Перемишлі. Діти і молодь у різноманітний спосіб проказували свою молитву. Наймолодші малюнками відзеркалювали своє відношення що до подій які у цей час проводяться в Україні. Старші учні висловлювали свої молитовні намірення, співали пісні і молилися Ісусовою Молитвою.

Від год. 15 до 16 год. вервицею молилася Марійська Дружина. Просили вони Матір Божу про заступництво і усіляки ласки для Українського Народу.

Після вервиці молитву продовжували сестри монахині які проживають у Перемишлі і Пралківцях: сестри Службениці, сестри Василянки і сестри Йосафітки. Сестри співали акафіст до Архистратига Михаїла.

О год. 17-00 служилася Божественна Літургія, яку очолював Митрополит Перемисько-Варшавський — Кир Йоан. Після літургії молодь провадила Хресну Дорогу. Наступною точкою молитовних заходів була панахида за усіх які боролися і загинули за волю України, а також за жертви Голодомору. На закінчення панахиди усі вірні вийшли з храму щоб поставити світло під Пам'ятником Жертв Голодомору.

На завершення — в тиші і зосереджені вірні молилися Ісусовою Молитвою.

На закінчення художніх навчань у Білому Борі — спільне фото.

Плавання на байдарках, це корисно і приємно.

Молитва наймолодших перемишлян в наміренні України.

Спільне навчання співу.

Служачі вивчають місто Вроцлав.

«Це наша і ваша боротьба за свободу!»

(Продовження з 5 сторінки)

Майбутнє України не буде вирішуватися на полі бою. Його можна вирішити винятково в трикутнику: Україна, Росія, Захід. Бо без Росії і її прийняття буде важко знайти позитивне вирішення для України. Росія почала цей конфлікт і мусить його завершити. Тому настільки важливою є дипломатична діяльність. Раніше чи пізніше війна завершується порозумінням. Мусимо допровадити до цього, бо гинуть люди. Росія також дуже багато втрачає. Ця ситуація може стати катализатором важливих внутрішніх змін у Росії. Кремль мусить це собі усвідомити.

Я завжди казав і кажу, що Україна не є ворогом Росії. Ми, українці, не розуміємо, чому Росія нас атакує. Кажуть, що ми — ворожа держава. Це не має нічого спільного з правдою.

Україна шукає діалогу і партнерства, особливо у сфері культури. Мешканці півдня і сходу країни мають своїх близьких, родичів і друзів у всій Росії. Для них ця агресія є дуже болючою. Для обох суспільств: українського і російського.

КАІ: Але дипломатія понад усе...

Якщо не дипломатія, то залишається війна. Але ж усі хочуть її уникнути, Росія також.

КАІ: Росія?

Я так вважаю і хочу в це вірити...

КАІ: Які надії пов'язують українці з обранням Дональда Туска, котрий у грудні обійме посаду глави Європейської Ради?

Уже говорять, що однією з найнебезпечніших осіб для Росії в Європейському Союзі є Дональд Туск. Вітаю Польщу і особисто пана Туска.

КАІ: Якого розвитку подій в Україні очікує Ваше Блаженство?

Цього ніхто не знає і я також. Одне я б хотів наголосити. Зовнішня агресія має наслідком утвердження української народної ідентичності. Сьогодні до неї признаються також і ті, хто раніше визначав свою ідентичність в цілком інший спосіб.

Сьогодні українським народом стали майже всі, незалежно від етнічного походження, політичної чи релігійної орієнтації. Відмінне етнічне походження — особливо на сході — спричинило до того, що люди там не відчували сильної української ідентичності. Сьогодні етнічне походження втрачає своє значення, а формується народ у громадянському сенсі: «Я — українець, оскільки ідентифікую себе зі своєю українською батьківщиною, незалежно від того, якою мовою розмовляю чи в якій церкві молюся». Люди починають розуміти, що Україна є їх державою, а її незалежність і цілісність є необхідним елементом їхнього майбутнього.

КАІ: А які є приклади цього?

Хоча б Маріуполь, найбільший порт над Азовським морем. Три місяці тому на місцевому референдумі велика частина мешканців голосувала за проголошення автономної Донецької народної республіки. Однак, коли вони побачили наближення російських танків, то для них це був такий шок, що Маріуполь став фортецею української ідентичності.

КАІ: То ким є сепаратисти?

Справжніх сепаратистів в Україні є дуже мало. Вісімдесят відсотків з них прийшло з Росії, а лише двадцять — місцеві. Серед них є люди, які були відкинені на узбіччя владою України, а також кримінальні елементи.

КАІ: Важливим елементом у формуванні національної свідомості є також релігійна

віра. В Україні є різні Церкви, а частина православ'я є залежною від Московського патріархату.

Україна завжди була територією, на якій виникали конфлікти на релігійному фоні. Але сьогодні такого нема. Релігійні громади діють як одне ціле — навіть Українська Православна Церква Московського патріархату. Ця Церква має нового Главу — Митрополита Київського Онуфрія. Побачимо, яким чином він буде будувати відносини з Москвою, а з іншого боку з незалежною Українською Державою. Важливо, що першим актом Синоду цієї Церкви після вибору нового Глави був заклик припинити вогонь — скерований до всіх сторін. Це важливо.

Добра атмосфера панує в рамках Всеукраїнської ради Церков. У найважливіших справах ми єдині. Не лише на словах, але і в діях. Усі Церкви діють на користь вільної України, допомагають війську.

КАІ: Яким чином?

У парафіях — греко-католицьких та інших — збирають гроші на потреби війська. Це необхідно, оскільки команда Януковича провела далекоглядне знищення армії. Збірники проводять усі Церкви, включно з московською. Вони підтримують тих, хто захищає спільну батьківщину.

Ми купуємо не зброю, а каски, бронезилети, ліки, пов'язки, продукти харчування і т. д. Гроші на це збираємо в парафіях.

Церкви допомагають також в організації медичної допомоги та допомагають біженцям з територій, де тривають бої. Ми надаємо безпосередню опіку, шукаємо помешкання, намагаємося допомогти в інтеграції у новому середовищі та знайти роботу. Окрім того, наша Церква — як і інші — відсилає капеланів на фронт.

КАІ: Скільки греко-католицьких капеланів супроводжують військових?

Сьогодні двадцять п'ять. Якщо бригада з Галичини їде на схід, то зі своїм священником.

КАІ: Греко-Католицька Церква є також речником української справи закордоном?

Важливим елементом місії Церкви є турбота про істину. Нещодавно я скерував до глав міжнародних єпископських конференцій і міжнародних організацій, включно з ОБСЄ і ООН, лист, в якому пояснив ситуацію в Україні. Його отримали також православні Церкви та лідери інших релігій. Це була відповідь на розісланий раніше лист Московського патріархату, де ситуацію в Україні було представлено як «релігійну війну». Можна було прочитати, що «уніати» і «розкольники» вбивають православних. А в цей час відносини між Церквами в Україні були такими корисними, як ніколи раніше. Я не міг мовчати!

КАІ: Як у цьому контексті можна розцінювати позицію Патріарха Кирила і Російської Православної Церкви? Можливо, він стоїть на роздоріжжі між страхом перед Путіним і побоюванням втратити вірних в Україні?

На тему відносин Патріарха з Президентом Росії я не буду говорити. Загалом, ієрархія Російської Православної Церкви залишається під впливом державної пропаганди Росії і переносить її на релігійний рівень. Це дуже небезпечно.

КАІ: Чи в цьому контексті слід розуміти концепцію «руського міра», проголошену Патріархом Кирилом, що означає покликання Росії до духовного проводу у світі слов'янських православних країн?

Блаженніший Святослав — Глава УГКЦ.

Концепція «руського міра» впала разом з агресією на Україну. Це не має нічого спільного з «духовним проводом». Зараз Патріархат говорить про історичну Русь. І таким чином намагається виправдати приналежність до «історичної Русі» тих територій, якими зацікавлена Росія з огляду на свій геополітичний інтерес.

Якщо хтось із представників християнської Церкви замість того, щоб бути апостолом любові, миру і поєднання, починає бути проповідником ненависті, то бентежить народи і нападає на релігійний мир, який є в Україні.

КАІ: Чи теперішня ситуація може привести до об'єднання трьох православних Церков в Україні? І таким чином до визволення тієї, що залишається під впливом Москви?

Вірні кожної з цих трьох Церков: Московського патріархату, Київського патріархату і Української Автокефальної Православної Церкви почали вимагати від своїх священників примирення і єдності.

Нагадаємо, що кожна з трьох православних Церков в цій країні декларує себе як автокефальна, проте лише одну визнає світове православ'я: Українську Православну Церкву (УПЦ МП). Російська агресія спричинила кризу в лоні цієї Церкви. Знаю, що для братів і сестер з цієї Церкви важливим є збереження її цілісності, проте це може бути нелегко.

КАІ: Чи надалі актуальною є концепція, яку сформулював кардинал Любомир Гузар, що після отримання статусу патріархату для УГКЦ навколо неї може зродитись рух поєднання східного християнства?

Найбільше я б хотів, щоб це дійшло до свідомості православних. Встановлення патріархату для УГКЦ не є «нападом» на московське православ'я чи Константинополь. Ми хочемо, щоб наш майбутній патріархат мав єкуменічний вимір і був відкритий до інших. Зрештою, ми всі є дітьми того ж Хрещення св. Володимира.

КАІ: А чи відчуває Ваше Блаженство достатню солідарність з боку європейських Церков?

Солідарність Церков є надзвичайна. Тут я хотів би особливо подякувати Католицькій Церкві в Польщі. Як єпископам, так і вірним, тим, хто молиться і постить в намірі України. Важлива також і гуманітарна допомога.

КАІ: Чи їй достатньо? Що можна було б ще зробити?

Великою проблемою є біженці з районів, охоплених війною. Українське суспільство неспроможне допомогти їм достатньою мірою.

Тому велике прохання до поляків, щоб передавали іншим правду про те, що відбувається в Україні. Інформаційна війна, яку веде Росія, є надзвичайно небезпечною. Якщо Захід піддається дезінформації, то наслідки будуть трагічними.

КАІ: Яким Ваше Блаженство бачить майбутнє?

У принципі, я є оптимістом. Оптимізмом сповнюють мене трансформації, які переживає українське суспільство в різноманітних сферах: політичній, військовій, соціальній і т. п. Настільки позитивних змін Україна не переживала впродовж 23 років Незалежності. Ми перестали бути аморфною пострадянською державою. Переживаємо родові муки, які приносять страждання, але дають надію на нове життя. Цей процес вже не під силу знищити російським танкам. Як християни, ми віримо в Бога, який є Господом історії, в Його руках доля усіх народів. Вірю, що Бог благословить зусилля суспільства, яке обороняється, відроджується і йде за голосом Євангелія.

Пам'ятаймо, що жодна війна не триває вічно. І цей конфлікт закінчиться. Як Глави Церков, ми повинні мати бачення майбутнього. Президенти, генерали і їхні концепції змінюються, а Церкви і народи залишаються. Перед Церквами в Україні стоїть питання: за яке майбутнє України і тієї частини Європи ми виступаємо як християни?

КАІ: Чи вершиться моральна революція, що розпочалася на київському Майдані?

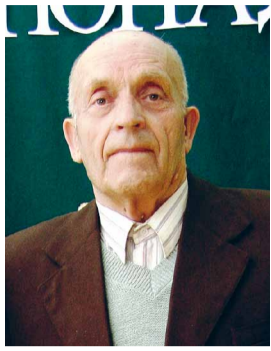
Київський Майдан — у ширшому значенні цього поняття — ще не закінчився. Наша революція моральна, і відшукання гідності людини переходить до нової фази. Для революції характерний вимір трагічний, але теж і величний.

Як я вже казав, маємо три фактори, якими можемо окреслити нашу актуальну ситуацію: Україна, Росія і Захід. Відомий арабський філософ і лікар середньовіччя Авіценна говорив, що лікар, який приходить до хворого, повинен зважати на три фактори: хворобу, особу хворого і лікаря. Авіценна наголошував: якщо хворий буде на боці лікаря, то вони разом подолають хворобу.

Переклад:
«Католицький Оглядач»

Пам'ять їх з роду в рід

12 вересня 2014 р. упокоївся у Бозі
б. п. Василь Тхір.

Василь Тхір народився 11 вересня 1922 р. й наймолодші роки життя провів у мальовничому селі Улюч бере-зівського повіту. Зростаючи в патріотичній атмосфері рідного села вступив до товариства «Просвіта», а коли настав час захищати свій край перед ворогами став одним з жовнів Української Повстанської Армії. Служив під командуванням сотенного Громенка як стрілець Підкова.

Під час рейду своєї сотні до Західної Європи був пійманий на території Словаччини, а потім, разом з іншими стрільцями переданий до Народної Польщі. В'язень Явожна, Монтелюпіх у Кракові, Штуму, Голєнова та інших тюрем комуністичного режиму.

У половині п'ятдесятих років минулого століття оселився в Гурові Ілавецькому, в околицях якого жило багато переселенців від депортаційної акції «Вісла». Тут одружився. Батько двох синів. Від початку заснування член УСКТ, потім ще Спілки політ'язнів.

Помер 12 вересня 2014 р. після довгої та важкої недуги. Вічна Йому пам'ять!

Єднаємося у скорботі і молитві та висловлюємо слова глибокого співчуття

**Богданові та Мирославові Тхірам
з Родинами,**

з приводу смерті Батька

б. п. Василя Тхіра

Вічна Йому пам'ять!

Управа гуртка ОУП в Гурові Ілавецькому

«Людина відходить, але в пам'яті залишається...»

Висловлюємо щире співчуття

Богданові Тхір

з приводу смерті

БАТЬКА.

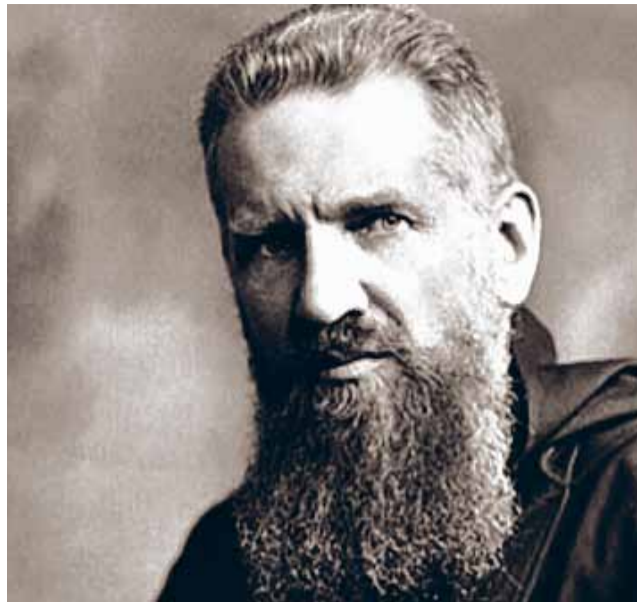
Вічна Йому Пам'ять.

Єднаємось у скорботі з родиною покійного, розділюємо з Вами біль і смуток.

Управа Мазурського Відділу ОУП

Церква в Улючі.

Єпархіяльний художній конкурс

„Митрополит Андрей Шептицький та
Патріарх Йосиф Сліпий — духовні провід-
ники Української Греко-
Католицької Церкви ХХ століття”

1. Мега конкурс

- поглиблення знань про Митрополита Андрея Шептицького,
- показати свідоцтво віри Патріарха Йосифа Сліпого,
- зацікавити історією УГКЦ,
- відкрити зразки християнського життя,
- зміцнення церковної ідентичності.

2. Учасники

- учні початкової школи — класи 4–6,
- учні гімназії,
- учні середніх шкіл.

3. Організатори та правила конкурсу

1. Організатори:

- Організатором конкурсу є Комісія до Справ Дітей та Молоді та Катехитичний Відділ Вроцлавсько-Іданської Єпархії.
- Конкурс відбувається за благословенням Вроцлавсько-Іданського Єпископа Кир Володимира Ющак.

2. Правила:

- роботи повинні бути самостійні, раніше не публіковані та не нагороджені на інших конкурсах,
- кожна робота повинна бути підписана: ім'я та прізвище, вік, клас, адреса, ім'я та прізвище катехита, парафія,
- формат праць — довільний (А3, А4)
- форма праць — довільна (малюнок),
- учасники поносять кошти виготовлення, та безпечного пересилання робіт,
- організатори застерігають собі право публікувати конкурсні роботи на сайті www.cerkiew.net.pl,
- роботи не будуть повернутися.

3. Нагороди:

- проголошення переможців відбудеться 1 листопада 2014 р.,
- переможці конкурсів отримають нагороди від організаторів,
- нагороди будуть вислані поштою.

4. Час надсилання праць:

- виготовлені роботи слід надсилати до 12 жовтня 2014 року за адресою:

ks. Arkadiusz Trochanowski
ul. Osiedle dolne Miasto 26/3
78-600 Walcz

Організатори

Комісія до Справ Дітей та Молоді,
Катехитичний Відділ
Вроцлавсько-Іданської Єпархії

Вітаємо о. синкела і декана

Дмитра ГАРАСИМА ЧСВВ

з Ювілеєм 50-ліття від Дня
Народження!

Всечесніший Отче!

Нехай Всевишній Господь
Бог щедро
обдарує Вас здоров'ям,
щастям, радістю і всіми
Своїми ласками.

Нехай віра і надія надалі наповнює Ваше серце,
а любов Спасителя ніколи не опускає.

Нехай Всевишній Господь Бог благословить
Вам у дальшій священничій послужі на благо
нашої Церкви і цілого українського народу.

Просвічуйте нас Божим Словом
і ведіть Господніми стежками.

Многая і блага я літа, Дорогий Отче!

Управа Мазурського Відділу ОУП
Парафіяльна спільнота УГКЦ в Гіжицьку

«Дякуємо Господеві за 25 років свободи нашої Церкви»

17 вересня виповниться 25 років з того часу, як УГКЦ вийшла з підпілля після років переслідування радянським режимом, коли, за словами Патріарха Святослава, «на Свято-Юрську гору прийшло чверть мільйона людей, котрі публічно виявили свою приналежність до переслідуваної УГКЦ».

Блаженніший Святослав та Любомир
з Патріархом УПЦ КП Філаретом. 2011 р.

Про це сказав Глава УГКЦ під час проповіді 14 вересня 2014 року на Архиєрейській Літургії в соборі Святого Юра за участю учасників Синоду єпископів цієї Церкви, що 7–14 вересня відбувався у Львові, в Брюховичах.

Як зазначив у проповіді Патріарх Святослав, по завершенні цього Богослужіння єпископи, як «Божі посланці — наслідники апостолів, роз'їдуться по всіх куточках земної кулі, щоб проповідувати Царство Небесне, що присутнє між нами, ділитися Божою радістю з людьми, які її не мають». Він також повідомив про те, що під час Синоду владики роздумували над своїм єпископським завданням як служителів Небесного Отця. «Ми міркували про те, як ділитися Його дарами і вчити цьому інших людей», — додав він.

«Дякуємо Господеві за 25 років свободи нашої Церкви на рідних землях! Дякуємо тим нашим братам і сестрам, які не побоялися відповісти на поклик Божий. Рівно ж згадуємо наших великих попередників у єпископстві і священстві, зокрема владик підпільної УГКЦ», — завершив Верховний Архієпископ УГКЦ, зазначаючи, що 20 листопада 1989 року підпільна УГКЦ була офіційно визнана, тобто «легалізована у тій безбожницькій державі, яка ж сама її ліквідувала».

Департамент інформації УГКЦ.

БЛАГОВІСТ — суспільно-релігійний місячник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редакція на громадських засадах. Редагує колегія: **Богдан Тхір** (т) — секретар редакції (тел./факс дом. 89 761 04 21), **прот. Богдан Степан** - координатор від Перемисько-Варшавської архієпархії, **о. Аркадій Трохановський** - координатор від Вроцлавсько-Іданської єпархії, **Ігор Горків** - тематична сторінка, **прот. Богдан Панчак** - богословська колонка, **о. Павло Поточний** - катехитична колонка, **Михайло Пульковський** - колонка «Жива парафія», **Дарій Гаврилець** — технічна редакція. Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції. Матеріалів не замовлених не відсилаємо. В оправданих випадках застерігаємо собі право виправляти і скорочувати авторські тексти. Матеріали до публікації просимо висилати у машинописах або у чітких рукописах.

Kuria bp., ul. Basztowa 13, 37-700 **Przemysł**, tel./fax 16 678-78-68
e-mail: kuria@przemyslgr.opoka.org.pl

Kuria bp., Pl. Nankiera 15a, 50-140 **Wrocław**, tel./fax 71 343-94-77,
fax 71 343-94-67, e-mail: konsystoria@wro-gda.opoka.org.pl

Adres «BLAHOWIST»; ul. Kościuszki 28/3, 11-220 **Górowo Iławeckie**,

redakcji: tel. 89 761-04-21, e-mail: blahowist@poczta.onet.pl

Bank Spółdzielczy w Górowie II, Nr 08 8855 0004 2003 0006 3515 0001